

РЕШЕНИЕ

№ 3138

гр. София, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 26.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1995** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3, от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на В. О. Б., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], гражданка на Р. федерация, руския по народност, неомъжена, по вероизповедание: православна християнка, срещу Решение № 2695 от 08.02.2023 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ на чужденката е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевираны в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателката, редовно уведомена, се явява лично, представлява се от адв. П., който поддържа предявената жалба. В заключение моли съда да уважи депозираната жалба и да отмени оспореното решение като незаконосъобразно.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, в съдебно заседание се представлява от юрк.Х., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Не претендира

разноски.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи въз основа на приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД 09-2074 от 24.06.2022 г. на РПЦ-С., подадена от В. О. Б., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], гражданка на Р. федерация, руския по народност, неомъжена, по вероизповедание: православна християнка. С подадената молба тя е поискала международна закрила от българските власти. Личните и данни са установени въз основа на представен национален паспорт, издаден от Р. федерация – в оригинал /л.83-84/.

Чужденката е получила копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на руски език, който владее, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписала лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2206240003 (л.62).

С писмо рег. № УП21382/01.07.2022 г. от страна на административния орган е поискано становище от ДАНС /л.55/.

В хода на административното производство с молителката е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП21384/23.08.2022 г. /л.49-52/.

От проведено интервю е установено, че молителката е родена и е живяла в [населено място], Р. федерация. Същата е напуснала легално страната си по произход в посока Република България на 07.04.2022 г. Посочила е, че преди това е пътувала до различни държави с цел туризъм. Избрала е Република България, тъй като има познати и във визовия център в Русия и е уточнено, че необходимият документ за пътуване ще бъде изготвен по-бързо. Чужденката мотивира молбата си за закрила с несъгласието си с някои от наложените ограничения в родината и. Заявила е, че желае да разполага с възможността да публикува мнението си в социалните мрежи, когато пожелае. Не е сторила това до този момент, тъй като публикация, съдържаща информация относно въоръжен конфликт, би довела за автора и глоба или блокиране на страницата. В тази връзка заявява, че заради военния конфликт в Русия има ограничаване свободата на словото, респективно достъп на властите до личната информация на гражданите. Допълва, че на летището, непосредствено преди полета е била проверена от граничен контрол и са и били задавани въпроси, както следва: „Къде и по какъв повод отива, Каква парична сума носи със себе си и др.“ От чужденката е заявено още, че родителите и живеят в [населено място], Р. федерация. Притежава висше образование за специалност „Мениджмънт по управление на бизнеса“.

Посочила е, че не е членувала в политически партии или организации, не е била арестувана, съдена или осъждана, както и че не имала проблеми с армията и полицейските власти. Спрямо нея и близките не е отправяна заплаха. Допълва, че майка и е била задържана на улицата от властите във връзка с проверка, като след представен паспорт същата е пусната. В заключение заявява, че иска защита от българските власти, тъй като при евентуалното и завръщане в Русия, нейното

действие ще бъде прието като акт на предателство, предвид задаваните и въпроси при напускане на страната и по произход от руските гранични власти.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Заместник-председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-796/02.12.2022 г. и Справка с вх.№МД-652/14.10.2022 г. относно Р. федерация – актуална политическа и икономическа обстановка; задължителна ли е военната служба в Русия; подлежат ли на наказание тези, които отказват военна служба и ако подлежат – какви са наказанията; ще бъдат ли търсени за военна служба лица, които се завръщат от чужбина; каква армия участва във военните действия в У.– професионални войници и/или наборници; обявено ли е военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската федерация; какво е отношението на официалните власти към руските граждани, пребиваващи в У., които се завръщат на територията на Русия след 24.02.2022 г.; общо положение в страната; спазване на човешките права; рискови групи; задължителна ли е военна служба в Русия; подлежат ли на наказание тези, които отказват военна служба и какви наказания им се налагат по техния наказателен кодекс и ще бъдат ли взети за военна служба лица, завръщащи се от чужбина /л.16-43/.

Със Становище рег. № УП21382/24.10.2022 г. на младши експерт в РПЦ – С., е предложено на заместник-председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на В. О. Б..

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидатката да получи статут не попада в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Русия сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, не са налице обосновани твърдения за осъществено спрямо нея преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителката няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателката. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденката по време на проведеното интервю се налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателката не е бил принудена да напусне Русия поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо нея не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел

е, че посочените лични мотиви на жалбоподателката не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно приложените справки за актуалната обстановка в Р. федерация, както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности от 17.02.2009 г. относно тълкуване на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество жалбата е неоснователна и недоказана.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение /чл.168, ал. 1 от АПК/, на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – заместник - председателя на агенцията, съгласно Заповед № 03-15/03.05.2022 г., издадена от Председателя на ДАБ-МС, с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. К. – заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила и по чл. 48, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗУБ (л.14).

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ

Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителката, в присъствие на преводач от руски език.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, предвид следното:

В хода на административното производство е проведено интервю с чужденката, в рамките на което са събрани доказателства за нейната бежанска история, приобщени са справки за актуалната обстановка в страната и по произход. Административният орган е обсъдил изложените факти, заявени във връзка с подадената молба от жалбоподателката за международна закрила.

Настоящият съдебен състав съобрази и връчените в рамките на производството Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Указанията са общи за всички производства, съдържат и част, посветена на производството за предоставяне на статут, в това число за задължението на кандидата за статут да представи доказателства, като и за хода, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица. Удостоверено е, че посочените указания са връчени на жалбоподателката, в това число чрез преводач на руски език.

В рамките на административното производство жалбоподателката е била изслушана, зададени са и уточняващи въпроси, имала е възможност да сочи и представя доказателства в подкрепа на твърденията си, в резултат на това е заявила желанието си да „получи съдействие от българските власти, за да остане на територията на

Република България“. Видно от съдържанието на протокола за проведено интервю, на жалбоподателката са зададени въпроси, които са позволявали да поправи грешка или да изтъкне факти, свързани с личното и положение и относими към искането и за предоставяне на международна закрила. Поради, което релевираните в жалбата доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради необсъждане на действителното положение в страната и по произход и формирането на неблагоприятни изводи за чужденката са неоснователни. На първо място в мотивите на решението са обсъдени в достатъчна степен данните за обстановката в Р. федерация, в това число от сигурни източници и конкретно тези, на които е извършено позоваване в справките на Дирекцията „Международна дейност“ при ДАБ-МС, част от тези източници на информация са обсъдени и в цитираните решения на Съда по правата на човека. Освен това в хода на съдебното производство е представена справка с вх. № ЦУ-361/10.04.2023 г. във връзка с отправените от жалбоподателката възражения относно това, че не е обсъдена актуалната обстановка в държавата по произход – Р. федерация.

Съдът намира, че са обсъдени всички изложени от жалбоподателката факти, извършена е преценка на тяхната достоверност. Формираните изводи са въпрос на правилна преценка на доказателствата и относими към материалната законосъобразност на решението.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателката е видно, че същата не е била лично преследвана в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденката е изложила твърдения, от които може да бъде направен извод, че тя не обосновава наличие на риск за нейния живот или свобода в държавата и по произход. Отделно от това, същата е заявила, че много преди войната между Р. федерация и У. е искала да напусне държавата си по произход. Имала е като цел Ф., но се е отказала, тъй като за тази държава не издават визи. В тази връзка, съдът намира, че може да бъде направен и извод, че тя е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната и по произход е по-добър стандарт за живот

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г.,

доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателката в хода на административното производство, включително и в хода на съдебното производство, противоречивата и бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателката за напускане на страната и по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо В. О. Б. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, *такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.* В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в *„тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя*, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план *„заплахи срещу живота или личността“* на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на *„въоръжен вътрешен или международен конфликт“*, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на

молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка относно общото положение в Р. Федерация, която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Съгласно тази справка Руската федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента, пост заеман към настоящия момент от В. П.. Министерството на вътрешните работи, Федералната служба за сигурност /Ф./, Следственият комитет, прокуратурата и Националната гвардия са отговорни за правоприлагането. Ф. отговаря за държавната сигурност, контраразузнаването и борбата с тероризма, както и с борбата с организираната престъпност и корупцията, а Националната полиция, подчинена на Министерство на вътрешните работи отговаря срещу всички престъпления. Според материали от Politico от 05.04.2023 г., Русия се опитва да се съвземе от миналогодишното координирано масово експулсиране на руски разузнавачи, работещи под дипломатическо прикритие в Европа и има все повече доказателства, според които руската служба за външно разузнаване /С./ и нейната агенция за военно разузнаване /Г./ агресивно се опитват да възстановяват своите мрежи за шпионаж, особено с оглед на военната помощ, насочена към У..

Конституцията на Русия предвижда свобода на религията, равни права, независимо от религиозните убеждения, както и правото на поклонение и изповядване на религията. Законът гласи, че държавните служители могат да забранят дейността на религиозно сдружение за нарушаване на обществения ред или участие в „екстремистка дейност“. Относно военната служба, съгласно федералния закон на Руската федерация № 53-FZ от 1998 г. относно военните задължения и военната служба, руските граждани от мъжки пол на възраст между 18 и 27 години подлежат на наборна военна служба. Според законодателството „решение за призоваване на граждани за изпълнение на военна служба може да се вземе само след като съответното лице навърши 18 годишна възраст“, а от 2008 г. срокът на наборната военна служба е фиксиран на една година. В Русия мъжете на възраст от 18 до 27 години са задължени по закон да изкарат 12 месеца военна служба. Изключени се правят само за тези, които не могат да служат по здравословни причини. На наборните войници в руската армия е забранено да служат в чужбина, включително в У.. Съобщава се, че текущата национална кампания за набиране, включва усилия за набиране на доброволци, но за сега не е ясно колко ефективна е била тази кампания. Министерство на отбраната, регионалните центрове за набиране на персонал и частни компании не съобщават конкретни данни за новия персонал.

Относно обявено ли е военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската федерация. От самото начало на инвазията в У., руските власти отхвърлят твърденията, че планират въвеждане на военно положение след нахлуването в съседната страна или че ще спират мъже в годна за изпълнение на военна служба възраст да напускат Русия. От началото на инвазията на Русия на територията на У.,

руското правителство все още не е постановило обща мобилизация на населението. Професионални и договорни войници се сражават заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и мъже, вербувани от самопровъзгласилите се Донецка и Л. народни републики в района на Д. в Източна У.. Но вместо да набират войски чрез обща мобилизация, руските наборни служби изглежда засилват усилията си за привличане на професионални войници. На 7 декември 2022 г., руският президент В. П. заявява, че не вижда необходимост от втора вълна на мобилизацията в подкрепа на руските сили в У., но предупреждава, че деветмесечната инвазия на Русия може да се превърне в дълъг процес /Ф. Т./ П. заявява, че проблемите с оборудването са решени и настоява, че мобилизираните военни са достатъчни за нуждите на армията, въпреки че преди време К. отказва да потвърди или да отрече слуховете за втора мобилизация в началото на 2023 г. От страна на руския президент е посочено, че при тези условия разговори за допълнителни мерки за мобилизация просто са лишени от смисъл. Няма нужда от тях за държавата или Министерството на отбраната в настоящия момент.

На 11.07.2022 г., руският президент В. П. подписва указ за разширяване на опростения процес на натурализация за всички граждани на У., показва документ, публикуван на уебсайта на правителството. Преди това опростената процедура за придобиване на руско гражданство се прилага само за жителите на самопровъзгласилите се отцепнически територии на Донецката народна република /ДНР/ и Л. народна република /ЛНР/ в Източна У., които Русия се стреми да откъсне от контрола на К., както и окупираните от Русия райони Х. и З., съобщава руската държавна информационна агенция Т.. На 21.09.2022 г. Русия обявява частична мобилизация на руски граждани с цел присъединяване към въоръжените сили. Британските граждани, които притежават руски паспорти следва да са наясно, че може да са подложени на мобилизация или на наборна служба, тъй като руското правителство не признава двойното гражданство на руски граждани на територията на Русия и съответно третира лицата с двойно гражданство като руски граждани.

Конституцията на Руската федерация гарантира на населението на Русия правото на безплатно здравеопазване и медицинска помощ, финансирана от бюджета за здравеопазване, осигурителни вноски и други приходи. Има няколко кръга от реформи в здравния сектор, като се започне с приемането на Конституцията, която запазва правото на безплатно здравеопазване и въвеждането на задължителна медицинска застраховка /СМИ/ през 1993 г. През 2014 г. е приет набор от мерки за оптимизиране на здравната система и конкретно намаляване на разходите за здравеопазване чрез подобряване на ефективността на здравната система. Мерките включват сливане на здравни центрове и болници, увеличаване на заплатите на медицинския персонал и осигуряване на поликлиники и болници с високотехнологично оборудване. Образованието в Русия е безплатно и задължително до 11 клас, въпреки че регионалните власти често отказват достъп до училище на деца на лица, които не са мигранти. Макар, че руските федерални закони предвиждат образование за всички деца, регионалните власти понякога отказват достъп до училища на деца на кандидати за временно убежище и бежанци, които нямат регистрация по местожителство или които не говорят руски.

Относно политическите опоненти на руския управляващ режим, в доклад на британския Н. О. е посочено, че в Русия някои опозиционни партии са одобрени от К. /т.нар. „системна“ опозиция/, а други не са /„несистемна“ опозиция/. Опонентите на

официалния режим, както от системни, така и на несистемни партии, могат да привлекат неблагоприятно внимание от страна на държавата, като представители на „несистемните“ опозиционни партии и лица, заемащи по-високо йерархично ниво, са активисти с цел да им попречат да се кандидатира за изборни длъжности и/или да подкрепят други кандидати да направят това. Опозиционните политици и активисти често са обект на изфабрикувани наказателни дела и други форми на административен тормоз, предназначени да попречат на участието им в политическия процес. Някои неправителствени институции в Русия продължават да насърчават правата на човека и се намесват при наличие на определени жалби за злоупотреби, въпреки съществуващите съмнения относно ефективността на тези институции. Президентският съвет за гражданско общество и права на човека е консултативен орган към президента, който има за задача да наблюдава системни проблеми в законодателството и отделни случаи на човешки права, да разработва предложения за представяне на вниманието на президента и правителството и да наблюдава тяхното изпълнение. В Русия има регионални омбудсмани във всички региони с отговорности, подобни на тези на М., като тяхната ефективност варира значително, а местните власти често подкопават тяхната независимост.

С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007г., информацията за ситуацията в Русия и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателката се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на хуманитарен статут.

От една страна, е общоизвестен фактът, за липсата на някакъв вътрешен или международен конфликт в Русия, а от друга страна чужденката не посочва никакви причини за основателен страх от преследване конкретно спрямо себе си и по отношение на нейните близки, поради което правилно от страна на административния орган е прието, че не са налице основания за предоставяне на международна закрила.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43 - ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалба на В. О. Б., [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕГН], гражданка на Р. федерация, срещу Решение № 2695 от 08.02.2023г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ на чужденката е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

